

Mint bárányok a farkasok között – Abonyi Sándor

Ha valaki egyszer egy héten tölt el néhány órát hívők közösségében, akkor a teljes idejének kb. az 1,5 %-át tölti hívők között.

Szerencsések azok, akik hívő családban élhetik meg a mindennapjaik együtt töltött idejét, ha azt valóban úgy tudják megélni, mint az hívőkhöz illik. Az alváson kívüli ébrenlét idejének nagyobb részét azonban még az ilyen hívők is a *világban* töltik: *munkahely, utazás, bevásárlás, hivatalos ügyek intézése, esetleg munkatársakkal eltöltött hivatalos programok, szomszédokkal eltöltött idő stb.*

A hívők számára a gyülekezeti közösségben eltöltött idő többnyire a feltöltődés idejét jelenti (mint egy akkumulátor esetében) és a hét többi része alatt ez az „akkumulátor” egy ellenséges környezetben folyamatosan le is merül. Eléggé nyilvánvaló, hogy a rövid 2-3 órás heti feltöltődés ideje nem képes pótolni azt, amit a világ egész héten leszív és ezért sok hívő teljesen lemerül minden héten, sőt vannak, akik esetében a vasárnapi feltöltődés már a hétfői napra sem elég.

A világ fejedelme a Sátán, tehát a **hívők egy ellenséges környezetben töltik életük legnagyobb részét**. A nagy kérdés az, hogyan töltjük ezt az időt? Hogyan állunk helyt és hogyan dicsőítjük meg Krisztust ezen idő alatt?

A hívők *kihívottak* ebből az ellenséges, gonosz világból, ezáltal átlépnek a Sátán királyságából Isten Királyságába. A gyülekezet a kihívottak közössége, akiket Isten nem akar kivenni a világból, hanem *követként visszaküldi őket a világba*, hogy képviseljék ott Isten Királyságát. Ebben az ellenséges környezetben kell életben maradni, sőt győztesnek lenni a hívőknek, *mint bárányoknak a farkasok között*.

Jézus Isten Királyságát hirdette és ezt hagyta meg a tanítványainak is. Ez nem azonos az evangélium hirdetésével, hanem több annál. Meg kell élni a Krisztust a bennünk élő Szent Szellem által minden nap, minden helyzetben és ez által hirdetni Isten királyságát: só, világosság, igazság oszlopa és hegyen épített város lenni egy sötét, gonosz világban.

Báránynak lenni a farkasok között

Kérdés most az, hogyan tudunk bárányként életben maradni, és győztesnek lenni a farkasok között?

„Az aratni való sok, de a munkás kevés; kérjétek azért az aratásnak Urát, hogy küldjön munkásokat az ő aratásába. Menjetek el: Ímé én elbocsátlak titeket, mint bárányokat a farkasok közé.” (Lukács 10.2-3)

Mint látjuk **Jézus nem egyszerűen csak kiküldi a tanítványait a világba, hanem még feladattal is megbízza őket**. Azt is elvárja tőlük, hogy **munkások** legyenek, Isten munkatársai. Jézus maga is bárány természetű volt, Ő volt az az áldozati bárány - Isten Báránya -, aki meghalt ezért a bűnös világért, hogy – egy Isten szerint való - életük legyen a hívőknek.

A bárány és farkas - természetből vett - példája több dolgot üzen nekünk:

Az „elcsatangolt bárány” az életét kockáztatta, mert kiszolgáltatta magát a farkasoknak. Ha eltávolodott

- a nyájtól,
- és a pásztortól,

akkor nagy veszélybe került. A pásztor a pásztorbotját is használja, ha szükséges, hogy megvédje a nyáját. A mi estünkben Jézus Krisztus a Főpásztor.

Jézus sem véletlenül küldte ki a tanítványait minden esetben *kettesével*, másrészt, mint Főpásztor megígérte, hogy mindenkor az övéivel lesz.

Jézus azonban nemcsak bárány természetű volt, hanem Ő Júda *oroszlánja* is. A természetből viszont azt is tudjuk, hogy az oroszlán

- alapvetően nem veszélyes, ha nem háborgatják,
- de ő az állatok királya is, győztes mindenki felett.

Ennek az üzenete számunkra az, hogy

- a *bárány természete* megegyezik a krisztusi természettel (csendes, alázatos és békés),
- a bennünk élő Szent Szellem ereje által ugyanakkor bátornak is kell lennünk, *mint egy oroszlán* és nem kell félni a nehéz helyzetekben, mint ahogyan Jézus a farizeusokkal és Heródezzel szemben viselkedett.

Lukács ugyanebben a témában kicsit többet mond:

*„Ímé, én elbocsátlak titeket, **mint juhokat a farkasok közé**; legyetek azért **okosak** mint a kígyók, és **szelídek** mint a galambok. De **óvakodjatok az emberektől**; mert törvényszékekre adnak titeket és **az ő gyülekezeteikben megostoroznak titeket. Helytartók és királyok elé visznek titeket érettem, bizonyságul ő maguknak és a pogányoknak. De mikor átadnak titeket, ne aggodalmaskodjatok, mi módon vagy **mit szójatok**; mert megadatik néktek abban az órában, **mit mondjatok**. Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak **Lelke az, aki szól ti bennetek.**”*** (Máté 10.16-20)

Okosaknak lenni

Ebből az igeszakaszból megtudjuk azt, hogy **okosaknak** kell lennünk. Ez nem magas iskolai végzettséget jelent, vagy egy magas IQ-t, hanem egy olyan **bölcsességet, amit egyedül Isten tud adni.**

A bölcsesség mindig egy bonyolult helyzet megoldásához szükséges. A bölcsesség és a kijelentés (ismeret beszéde) két különböző szellemi ajándék Istentől. Fontos, hogy a kettő között különbséget tudjunk tenni. Ha kijelentést (ismeret beszédét) mondjuk, de bölcsesség nélkül, akkor bajba kerülünk!

A **kijelentés** szelleme azt mondja meg nekünk, hogy adott helyzetben **mit** mondjunk, a **bölcsesség beszéde pedig** azt, **hogyan** (mikor, milyen körülmények között) mondjuk azt. A két ajándék gyakran együtt működik.

Ezek alkalmazására sok példát látunk az igében.

Az *egyik*, amikor Salamon elé megy két nő és vitatkoznak azon, hogy kié a csecsemő. Időigényes nyomozás helyett Isten bölcsességet adott Salamonnak, és a bölcsesség beszéde által a következőt mondta: **vágják ketté a gyermeket**. Ilyen furcsa tanácsot csak Isten adhat, embernek eszébe nem jutna. A helyzet rögtön megoldódott, mert elárulták magukat az „anya jelöltek” és kiderült az igazság. (lásd. 1 Kir. 3.16-28)

A *másik* ilyen példa, amikor az írástudók Jézus elé visznek egy házasságtörő asszonyt, akit a törvény szerint halálra akartak kövezni. Az ítélet a törvény szerint jogos volt, de Jézus kegyelmet akart gyakorolni. Betöltötte a törvényt, de ugyanakkor kegyelemben is részesítette az asszonyt a bölcsesség beszéde által: **„az vesse rá az első követ, aki közületek nem bűnös”**. Ezzel a mondattal Jézus megoldott egy kínos helyzetet (lásd. János 8.7)

Kezdő hívőként az ember teljesen tanácstalan, hogyan viselkedjen egy ellenséges világi környezetben. Így voltam ezzel én is. Szükségem volt nekem is Isten bölcsességére, ezért Isten a *bölcs* Salamon példabeszédeihez vezetett. Azt olvasgattam, de megtanultam a mindennapi helyzetekben fontos, jól használható igeverseket is. Másoknak is tudom javasolni. Lehetnek persze teljesen speciális helyzetek az életünkben, amikre egyetlen ige sem található Salamon könyvében vagy egyéb helyeken. Van azonban egy nagyon bölcs Istenünk és a Szent Szellem a bölcsesség beszéde ajándékán keresztül bármikor ki tud segíteni bennünket.

„Mert én adok néktek szájat és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magokat ellenetekbe vetik.” (Lukács 21.15)

Az ige azt is mondja, hogy akinek nincs bölcsessége, az kérje Istentől, ill. hogy az ilyen helyzetekben Isten fog bölcsességet adni nekünk!

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.” (Jakab 1.5)

Nem akadály, ha valakinek nincs bölcsessége, mert Isten bárkinek meg tudja adni azt!

Szelídnék lenni

A szelídség nem azt jelenti, hogy a bárány természetünkkel minden igazságtalanságot el kell tűrnünk. Nem szabad hagyni, hogy kihasználjanak bennünket. Csendben végezzük dolgunkat és semmit ne szóljunk feleslegesen vagy támadóan, de Isten igazságát bátran képviselnünk kell.

Óvakodni kell az emberektől

Ez nem azt jelenti, hogy nem szabad közelébe sem menni az emberekhez és nem szabad szóba állni velük, hanem azt, hogy **ne bízzunk meg az emberekben** – mert ravaszok, gonoszok és képmutatók.

„Átkozott az a férfi, aki emberben bízik és testbe helyezi erejét, az Úrtól pedig eltávozott az ő szíve!” (Jeremiás 17.5)

Gondoljuk meg, hogy mit mondunk, semmivel sem többet, mint szükséges.

- ne legyetek sok beszédűek (Péld. 10.19),
- ne legyünk együgyűek, balgatagok (Péld. 8.5).

A gyülekezetben megostoroznak, és helytartók elé visznek titeket

Azt gondolhatnánk, hogy ilyet nem tehetnek meg a „hit testvérek” egymással, de bizony megtehetnek, sőt a világi hatóságok kezére is adhatnak, mint ahogyan Jézussal is megtették. A „hívők” ezt tudatlanságukban teszik:

*„Jézus pedig monda: **Atyám! bocsásd meg nékik; mert nem tudják, mit cselekszenek.**” (Lukács 23.34)*

Ilyenkor a mi reakálásunk is hasonló kell, hogy legyen: megbocsátás és nem harag, nem neheztelés és nem megsértődés stb.

Ne aggodalmaskodjatok

Az emberi természet alapvetően aggodalmaskodó. Sokat tud „agyalni”, gyötrődni olyan dolgokon, amik megoldhatatlannak látszanak, ill. a jövőre vonatkoznak: hogyan lesznek majd a dolgok. **Ez azonban az óemberi természet jellemzője** és nem kell, hogy a hívők is aggodalmaskodjanak bármi miatt. Isten az, aki megnyugtat efelől bennünket; általánosságban és konkrétan is:

*„**Ne aggodalmaskodjatok** a ti éltetek felől, mit egyetek és mit igyatok; sem a ti testetek felől, mibe öltözködjetek. ... kicsoda pedig az közületek, aki aggodalmaskodásával megnövelheti termetét egy arasszal? .... **Ne aggodalmaskodjatok** tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? .... Mert **mind ezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mind ezekre szükségetek***

van. Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6.25-34)

Nem kell tehát a problémák és a jövő felől **aggodalmaskodni**, azon rágódni, mert semmi értelme. **Ezt a hitetlen, pogány emberek teszik.** A hívők, akik Istenbe vetik bizalmukat, bíznak a mennyei Atyában, aki ismeri minden szükségünket, be is fogja tölteni azokat a megfelelő időben.

Tudjuk, hogy a világgal való barátkozás ellenségeskedés Istennel:

*„Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy **a világ barátsága ellenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.**”* (Jakab 4.4)

Ha tehát az időnk legnagyobb részét egy ellenséges világban töltjük, szükségünk van Isten útmutatásaira és a Szent Szellem vezetésére minden helyzetben, hogy a két egymással kibékíthetetlen világ (a Sátán királysága és Isten Királysága) közötti szakadékot át tudjuk hidalni: meg tudjuk őrizni a bárány természetünket, nem elvegyülve a világgal - *együtt üvölni a farkasokkal.*

Ebben a gonosz világban keresztyénként élni *nem viselkedés és szabályok betartásának* kérdése. A farkas hosszabb távon képtelen bárányként viselkedni, csak rövid időszakokra veszi magára a „bárányjelmezt”, amit az ige képmutatásnak nevez (mai szóhasználatnál ezt színészkedésnek hívják). Az ilyen embereket az ige „báránybőrbe bújt farkasoknak” nevezi, akik sajnos nemcsak a világban, hanem Isten népe között is előszeretettel megfordulnak. Isten gyűlöli a képmutatást. Ebbe a kategóriába tartoznak a vallásos emberek is, akik aszerint viselkednek, ahol éppen vannak: a gyülekezetben hívőknek mutatják magukat, de a világban ők is világi módon élnek. Isten ígéje szerint keresztyénként élni a világban lehetetlen megtérés, újjászületés nélkül: kár is megpróbálni!

Jézus azonban azért jött, hogy megoldja ezt a kérdést. Halálával és feltámadásával áthidalta ezt a szakadékot és megadja ezt a lehetőséget mindazoknak, akik Benne hisznek: akik meghaltak a régi életüknek és feltámadtak egy új életre, hogy győztesek tudjanak lenni és Jézussal együtt uralkodni ebben a gonosz világban.

- § -

Ez az írás - változtatás nélkül - szabadon terjeszthető a szerző nevének és honlapcímének (<http://keskenyut.wordpress.com>) megadásával.

Abonyi Sándor